

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1936-1937	N° 17		Zittingsjaar 1936-1937
	SEANCE du 17 novembre 1936	VERGADERING van 17 November 1936	

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 7 de la loi du 22 mars 1929
sur la protection des animaux.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

En votant, à la quasi-unanimité de ses membres, la loi du 22 mars 1929 sur la protection des animaux, le Parlement a nettement manifesté sa volonté de mettre fin, radicalement, aux cruautés infligées inutilement aux bêtes et surtout de supprimer les abus auxquels donnait lieu la pratique de la vivisection.

Cette loi a produit, en général, d'heureux effets, mais au point de vue de la vivisection, elle n'a pas atteint les résultats qu'en avaient escompté ses promoteurs.

En effet, des faits furent révélés qui prirent rapidement les proportions d'un scandale et qui, littéralement, amenèrent l'opinion publique.

La presse, unanime, les dénonça avec virulence.

Nous les résumons brièvement et leur relation justifiera surabondamment le dépôt de notre proposition :

En 1934 (voir le journal « Le Scalpel » du 17 févr. 1934), un médecin se livra à des expériences particulièrement atroces sur 17 pauvres chiens, sur le corps desquels il provoqua des brûlures au moyen d'un fer à repasser.

Quand ces brûlures se cicatrisaient, le même fer à repasser provoquait de nouvelles brûlures et les 17 chiens succombèrent après des jours ou des semaines d'abominables souffrances; l'un d'eux survécut pendant 87 jours.

Mis au courant de ces faits, nous pûmes, le 30 mai 1934, une question à M. le Ministre de la Justice, sur le point de savoir quelles mesures il comptait prendre pour empêcher le retour de pareils actes de cruautés, indignes d'un pays civilisé.

Il nous répondit (« Bulletin des questions et réponses », n° 24, de 1934) que ces expériences avaient été faites dans un but scientifique et sur des animaux anesthésiés.

Il est possible, mais bien peu probable, que ces chiens

WETSVOORSTEL

houdende wijziging van artikel 7 van de wet van
22 Maart 1929 op de dierenbescherming.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

Door zijn goedkeuring van de wet van 22 Maart 1929 op de dierenbescherming, heeft het Parlement op duidelijke wijze te kennen gegeven dat het op radicale manier een einde wilde maken aan de nuttelooze wreedheden waarvan de dieren het slachtoffer zijn, en vooral de misbruiken wilde afschaffen, waartoe de beoefening der vivisectie aanleiding gaf.

Over 't algemeen, heeft deze wet heilzame uitwerksels opgeleverd, doch, ten opzichte van de vivisectie, heeft zij de uitslagen niet bereikt, welke door hare ontwerpers werden beoogd.

Inderdaad, werden feiten aan het licht gebracht welke snel het uitzicht van een schandaal verkregen en die letterlijk de openbare opinie in opstand brachten.

Eenparig, werd hier tegen heftig opgekomen in de pers.

Wij willen hier bondig de feiten aanhalen, tot meer dan voldoende verantwoording van de indiening van ons voorstel :

In 1934 (zie het blad « Le Scalpel », van 17 Febr. 1934), leverde zich een geneesheer over aan bijzonder wreede experimenten op 17 arme honden, op wier lichaam hij brandwonden veroorzaakte door middel van een strijkijzer.

Wanneer deze brandwonden toegetrokken waren, werden, met hetzelfde strijkijzer, nieuwe brandwonden veroorzaakt totdat de 17 honden, na dagen en weken verschrikkelijk lijden, den dood vonden; één er van bleef gedurende 87 dagen in leven.

Ingelicht over deze feiten, hebben wij, op 30 Mei 1934, een vraag gericht tot den Minister van Justitie, om te weten welke maatregelen hij zinnens was te treffen, opdat dergelijke daden van wreedheid, onwaardig van een beschaafd land, zich niet meer zouden voordoen.

Het antwoord luidde (« Bulletin van vragen en antwoorden »), dat die experimenten hadden plaats gehad met een wetenschappelijk doel en op ongevoelig gemaakte dieren.

Het is mogelijk, doch weinig waarschijnlijk, dat die

eussent été anesthésiés, mais il est certain que les effets de l'anesthésie passés, ils ont dû atrocement souffrir des suites des brûlures occasionnées et répétées sur leur corps.

Il résulte, pour le surplus, de la réponse ministérielle, que ce médecin n'avait pas de droit de se livrer à ces expériences, le laboratoire dans lequel « il opérait » n'étant pas assimilé aux laboratoires universitaires. Néanmoins, il ne fut pas poursuivi, ce qui démontre à suffisance que la loi de 1929 n'est qu'imparfaitement appliquée.

Nous arrêtons là notre exposé des motifs, renvoyant nos honorables Collègues aux développements de la proposition de loi que déposèrent sur le Bureau du Sénat, M. Albert Asou, Mme Spaak et MM. Digneffe, Rutten, E. Delanoy et Camille De Bast (Sénat, document 7, session 1924-1925). Ils y verront que presque tous les pays ont pris des mesures sévères pour mettre fin, tant que faire se peut, à cette odieuse pratique de la vivisection et qu'à cet égard la Belgique ne dispose que d'une législation tout à fait rudimentaire.

Nous osons espérer que nos Collègues se rallieront unanimement à la proposition que nous leur soumettons et dont l'adoption supprimera un état de choses contre lequel s'élèvent avec indignation tous les gens de cœur.

honden gevoelloos werden gemaakt; het staat echter vast dat zij, eens de uitwerking der gevoelloosmaking voorbij, verschrikkelijk zullen hebben geleden door de op hun lichaam herhaaldelijk veroorzaakte brandwonden.

Daarenboven, blijkt uit het antwoord van den minister, dat die geneesheer het recht niet had experimenten te doen, daar het laboratorium waarin hij « operaties uitvoerde » niet gelijkgesteld was met de universitaire laboratoria. Hij werd nochtans niet vervolgd, hetgeen voldoende bewijst dat de wet van 1929 slechts op onvolledige wijze wordt toegepast.

Hierbij willen wij het met onze toelichting laten, doch verwijzen tevens onze achtbare Collega's naar de toelichting van het wetsvoorstel ingediend bij den Senaat, door den heer Albert Asou, Mevrouw Spaak en de heeren Digneffe, Rutten, E. Delannoy en Camille De Bast (Senaat, stuk 7, zitting 1924-1925). Zij zullen dan zien, dat bijna alle landen strenge maatregelen hebben uitgevaardigd om, zooveel als doenlijk is, een einde te maken aan deze afschuwwekkende practijk der vivisectie, en dat in dit opzicht België slechts beschikt over een heel weinig ontwikkelde wetgeving.

Wij durven hopen, dat onze Collega's eenparig het door ons voorgelegde voorstel zullen goedkeuren, waardoor een staat van zaken zal verdwijnen, waartegen alle goedgeaarde menschen met verontwaardiging opkomen.

J. PIERCO.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

L'article 7 de la loi du 22 mars 1929 est remplacé par la disposition suivante :

« Les expériences de vivisection ne pourront être pratiquées que par des médecins ou médecins vétérinaires et en vue de recherches scientifiques; elles sont interdites pour la démonstration de faits déjà acquis.

« En cas de nécessité scientifique de vivisection, l'animal ne pourra être soumis qu'à une seule expérience.

« Toute infraction à ces prescriptions sera punie des peines qui précèdent. »

WETSVOORSTEL

EENIG ARTIKEL.

Artikel 7 van de wet van 22 Maart 1929 wordt vervangen door volgende bepaling :

« Proeven van vivisectie zullen enkel mogen genomen worden door geneesheeren of geneesheeren-voceartsen, en met het oog op wetenschappelijke navorschingen; zij zijn verboden voor de bewijstelevring van reeds verkregen uitslagen.

« In geval van wetenschappelijke noodwendigheid, zal het dier slechts aan een enkele proef mogen worden onderworpen.

« Elke overtreding van deze bepalingen wordt gestraft met de voorafgaande straffen. »

J. PIERCO,
H. CARTON de WIART,
E. BRUNET,
A. MAX,
J. PONCELET.